

OBSAH

Redakcia

Ježiš a Mária žijú medzi nami.

Str.1

Formačný projekt

Nie bitkou...

Str.3

Nazaret. Božia rodina

6. Mária a Jozef, nevesta a ženích.

Str.5

Pokorné a najvyššie stvorenie

Na ceste s Máriou, učiteľkou integrálnej ekológie

7. Mária, dych Boží.

Str.8

Rodinné správy

- Video pozvánky na kongres vo Fatime.

Str.10

- Mária Pomocnica kresťanov: zo sveta do Fatimy.

Str.10

- Portugalsko: Medzinárodný kongres Márie Pomocnice kresťanov 2024 vo Fatime.

Str.11

- Združenie ADMA v Lisabone: obnovená a živá skupina.

Str.11

Úmysel modlitieb na tento mesiac

Sa budeme modliť za: *nových mučeníkov.*

Str.12

REDAKCIA

JEŽIŠ A MÁRIA ŽIJÚ MEDZI NAMI

Drahí priatelia

sme na konci nášho pôstneho putovania a blížime sa k Veľkej noci zmŕtvychvstania nášho Pána. S radosťou môžeme uvažovať o týchto dňoch a obnoviť si naše členstvo v ADME práve vo svetle tejto jedinečnej a veľkej udalosti, v ktorej má korene naša spása.

Vznik nášho spoločenstva ADMA (čl. 1 našich predpisov) nadobúda silu a nachádza svoj hlboký zmysel v Ježišovej smrti a zmŕtvychvstaní: "Po tom, čo don Bosco postavil Panne Márii chrám venovaný Pomocnici (Turín Valdocco 1868), po roku, podľa smerníc, ktoré od nej dostal vo sne, založil pri chráme Združenie Márie Pomocnice (18. apríla 1869), **aby sa ním šírila vo svete úcta k Panne vzývanej pod týmto menom**".

Ako je tiež opísané v komentári k pravidlám, ktoré študujú naši aspiranti do Združenia, **slovo "vyžarovať" pripomína záväzok byť "svetlom sveta" (Mt 5, 14), "prinášať oheň na zem" (Lk 12, 49), spolupracovať na Kristovom poslaní spásy duší pod Máriiným materinským vedením, rozpoznávajúc v Eucharistii prameň a vrchol všetkého života.**

Musíme mať vždy na pamäti, že nie sme zdrojom svetla, ktoré chceme vyžarovať, zdrojom je Kristus a

svetlo pochádza práve z jeho zmŕtvychvstania, ktoré budeme sláviť v týchto dňoch.

Po druhé, pripomeňme si skutočnosť, že chceme v prvom rade vyžarovať úctu k Márii: sme oddaní Márii v tom zmysle, že sa jej zverujeme, napodobňujeme ju a chceme, aby žila s nami, v našich domovoch, v našich rodinách.

Aj táto zbožnosť, "prijatie Márie do domu", sa živí a má svoj zdroj v Ježišovom utrpení a zmŕtvychvstaní: "Ježiš potom videl svoju matku a učeníka, ktorého miloval stáť vedľa nej a povedal svojej matke: 'Žena, hľa, tvoj syn!' Potom povedal učeníkovi: "Hľa, tvoja matka." A od tej chvíle ju učeník vzal do svojho domu". (Ján 19,26-27). "Vezmime Pannu Máriu do nášho domu!" Takto budeme "milovanými učeníkmi", pretože sa budeme lepšie starať o naše krstné synovstvo a konkrétnejšie pocítíme blahodarné účinky Máriinho materstva, [...] s láskou a opravdivosťou, s akou sa don Bosco synovsky staral o prítomnosť Panny Márie v dome, plánujúc a uskutočňujúc svoje mnohé iniciatívy, vždy v dialógu s ňou.

Nakoniec, naše pravidlá, pripomínajúc Chartu charizmatickej identity saleziánskej rodiny hovoria: táto skúsenosť **"nám veľmi jasne ukazuje, že Panna Mária pokračuje z neba omnoho účinnejšie v poslaní ako Matka Cirkvi a Pomocnica kresťanov, ktoré začala už tu na zemi"** Táto materská a aktívna prítomnosť Panny Márie je základom združenia a inšpiráciou úsilia členov o službu Božiemu kráľovstvu.

Aj tu je zjavný odkaz na Ježišovo zmŕtvychvstanie: Mária je živou prítomnosťou uprostred nás a v

dejinách Cirkvi a ľudstva pokračuje vo svojom materinskom poslaní sprostredkovateľky milosti pre svoje deti. Zmŕtvychvstanie je konkrétnou skutočnosťou, ktorá sa doteraz uskutočnila iba u dvoch osôb celého ľudstva: u Ježiša a Márie! Dvaja z nás, oni, prežívajú veľkonočné zmŕtvychvstanie ako prvotiny a ako začiatok obnovenia celého ľudského pokolenia. Oni sú "nový muž" a "nová žena": druhý Adam a druhá Eva. A nie sú len vzorom, ktorý treba napodobňovať, alebo jednoducho cieľom, ktorý treba dosiahnuť, ale práve jediným účinným princípom znovuzrodenia a života pre všetkých.

S úprimným priáním požehnanej Veľkej noci.

Renato Valera,
prezident ADMA Valdocco.

Otec Gabriel Cruz,
duchovný animátor ADMA Valdocco.

"Vezmime Pannu Máriu do domu!"

FORMAČNÝ PROJEKT

NIE BITKOU...

V sne deväťročného chlapca sú silné emócie, ktoré vystupujú do popredia svojou intenzitou a v príbehu nadobúdajú takú pravdivosť, že zanechávajú stopu nielen v pamäti, ale aj na tele, detail, ktorý zostáva živý, aj keď sa rozpráva po mnohých rokoch: "Keď som počul to rúhanie, vrhol som sa na nich, chcel som ich umlčať slovami i päťami... Zdalo sa mi, že ruky dotlčené od úderov, ktoré som rozdával na všetky strany ma bolia a že tvár mi horí od zaúch, ktoré som dostal.

Keď sa dej tak rozprúdi, to, čo zo seba vydáva je bezprostrednejšie, nefiltrované: Janko má silný charakter, v ktorom impulz k reakcii ľahko prekoná prípadné váhanie, obavy, neochotu. Nie je to len sen, ktorý signalizuje tento jeho temperament. Skutočnosť, že v hádkach s nevlastným bratom Antonom to bol on, najmladší, a nie Jozef, najstarší syn mamy Margity, ktorý prišiel do takého bodu napätia s bratom, že ho museli od februára 1827 do novembra 1829 poslať preč z domu - na statok Mogliovcov -, potvrdzuje, že Janko nebol submisívnej povahy.

Zaujímavými sa stávajú prísažné svedectvá počas procesu, ktoré povedú k vyhláseniu hrdinských čností dona Bosca a nakoniec k jeho svätorečeniu: *"Podľa jeho vlastného svedectva, ktoré som počul, bol prirodzene horlivý a vznetlivý a nemohol zniesť odpor, avšak mnohými skutkami sa dokázal natoľko ovládnuť, že sa stal pokojným a miernym človekom a takým pánom seba samého, že sa zdalo, že nikdy to nebolo inak"* (Marchisio, In copia publica Transumpti processus ordinaria, 629r). Podobný je aj úsudok dona Cagliera a dona Ruu: *"Podľa jeho vlastného priznania bola jeho prirodzenosť vznetlivá, ťažko niesol, keď sa musel ponížovať a prosiť o milodary"* (Cagliero, ibi 1166r); *"Bol horlivej povahy, ako som sa mohol presvedčiť ja a so mnou mnohí iní, lebo za rôznych okolností sme si všimli, ako veľmi sa musel snažiť, aby potlačil výbuchy hnevu kvôli protivenstvám, ktoré sa mu stávali. A ak to bola pravda v jeho pokročilom veku, vedie to k presvedčeniu, že jeho charakter bol ešte živší v mladosti"* (Rua, ibi 2621 r-v).

Vo sne je to presne prvé slovo, ktoré mu tajomná postava hovorí: **"Nie bitkou."** Označuje moment začiatku, pozvania k veľkej zmene. Janko je tým

zaskočený a snaží sa odolávať tejto výzve, kladie zvedavé otázky "kto ste" a tiež vyjadruje nemožnosť urobiť to, čo mu bolo navrhnuté.

Z príbehu muža, ktorý nám zanechal Spomienky na oratórium, napísané o 40 rokov neskôr vieme, že v skutočnosti toto obrátenie, viac ako morálna či dokonca len metodologická zmena od niečoho čo nefunguje, k niečomu čo funguje lepšie, bolo súbehom nepretržitého, postupného, plodného sledu výchovných procesov a duchovných ciest, ktoré z Janka urobia nielen človeka schopného ovládať samého seba, ale aj génia výchovného vzťahu, **"priateľa duše"**, schopného nasmerovať túto mocnú energiu do sily, ktorá človeka núti rásť, nie potláčať. Prvý, ktorý sa nemá potláčať, je práve tento jej vnútorný náboj. Vskutku učiteľ, ktorý mu umožní nemožné, mu dá za úlohu, aby sa stal silnejším a silnejším, vnútorne i navonok: pokorným, silným a pevným.

Je to sila, ktorá sa mení z násilného odporu na generujúcu energiu, nemenej intenzívnu a odolnú. Nezastaví sa tvárou v tvár arogancii a víťazí. Nad zlom sa víťazí dobrom. Teda nenechať sa premôcť agresivitou alebo utiecť v strachu.

Tento druh sily, ktorá vie ako čeliť násiliu a vykúpiť ho zvnútra, má skutočne evanjeliovú príchuť. "Nastav druhé líce", ktorým sa paradoxne explicitne prejavuje výzva milovať svojich nepriateľov, možno vidieť vtelené vo veľkonočných dňoch, kde sa to najhoršie zlo stáva cestou k najplodnejšiemu dobru vôbec, od alfy k omega nášho vesmíru.

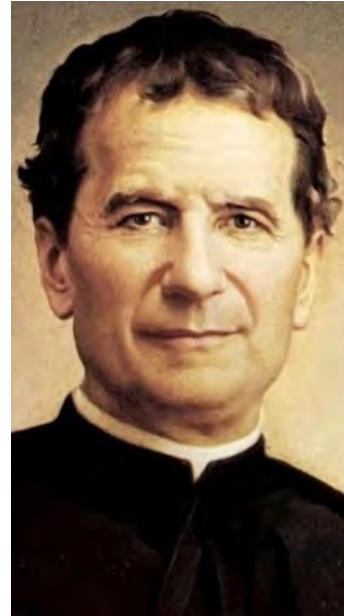
Popri evanjeliovej požiadavke "neodporovať zlému", nachádzame v evanjeliách aj apel na **SLOBODU**, najmä v Jánovom evanjeliu. On je očitý svedok a zároveň posledným svedkom, ktorý už nerozpráva len to, čo sa stalo, ale aj význam toho, čo sa stalo, čiže to, čo Veľká noc vtlačá do celých dejín sveta. Je to nezištné sebadarovanie sa. Jn 10,17-18: *"Otec ma preto miluje, že ja dávam svoj život, a zasa si ho vezmem. Nik mi ho neberie, ja ho dávam sám od seba. Mám moc dať ho a mám moc zasa si ho vziať."* To potvrdzuje, koľko sily sa vyvíja z tejto jasnej voľby smeru, **"v ústrety", "k premene", "k priblíženiu sa": "Nie bitkou"**.

Pre dona Bosca bude úplne jasné, že toto **je jediná výchovná cesta, po ktorej sa oplatí ísť**, kde sa auctoritas (autorita) skutočne stáva umením rastu podľa pôvodného významu slova (augere). Odmietnutie vzdelávacieho systému založeného skôr na represióch a trestoch je pre neho trajektóriou, z ktorej niet návratu, aj keď už prekročil oceán a jeho synovia priniesli oratórium do Patagónie. V posledných rokoch života ho strach, že sa tento duch stratí, priviedol k slzám a k napísaniu niektorých z najúprimnejších a najprenikavejších stránok ako napríklad list z Ríma z 10. mája 1884: **“Nestačí milovať, musia si uvedomiť, že sú milovaní.”** Tento historický list bude mať aj formu sna a možno ho takmer chápať ako odpoveď, ktorú don Bosco v posledných rokoch svojho života dáva tomuto impulzívne malému Jankovi, nie ako protiklad, ale ako pohľad na celú cestu z cieľovej čiary: **“V pravý čas všetko pochopíš”**.

Pre tých z nás, ktorí s odstupom uvažujú o tejto generatívnej ceste života do ktorej sme osobne zapojení, každý so svojím vlastným príbehom, existujú dva možné dary, ktoré treba pochopiť:

- **Energiu je možné presmerovať.** Nepotláčajte, ale dajte jej nový smer. Je to pomalá a únavná cesta, ale stojí za to. Nestanete sa ani menej silnými, ani menej efektívnymi. Ľudia, ktorí vykonali najviac dobra, sú pedagógovia a učitelia, ktorí podnikli kroky týmto smerom.

- **Je to cesta, ktorá si vyžaduje a živí sa veľkou vierou.** Nehľadá okamžitý účinok, ale verí v ovocie aj tam, kde má pred sebou len jedno semienko, nezriedka najmenšie zo všetkých. **Toto je logika Veľkej noci.** Je to pole, v ktorom sa medzi výchovou a evanjelizáciou, medzi prírodou a milosťou, medzi výzvou prítomnosti a nádejou budúcnosti vytvára súlad, ktorý je tak božský, ako aj ľudský. My všetci, dôvera, trpezlivosť, zodpovedá celej sile, ktorá je nám daná zhora. Potvrzuje to skúsenosť našich svätých, z ktorých mučeníci sú vždy prví na zozname, a dokazujú to rozličné kontexty a situácie, v ktorých sa uskutočnilo toto premáhanie zla dobrom. Nie je to otázka kultúry,

“Nestačí milovať, musia si uvedomiť, že sú milovaní”

Dona Bosca

alebo konkrétnych historických prepojení: týka sa ľudských vzťahov všetkých čias, pred, teraz a po nás, s rovnakou trvalou aktuálnosťou, akú majú evanjeliové podobenstvá.

Silvio Roggia, SDB

NAZARET. BOŽIA RODINA

6. MÁRIA A JOZEF, NEVESTA A ŽENÍCH

Nazaret by sa dal právom nazvať **“domom čistej lásky”**. Cirkev venuje osobitný priestor “čistej láske” v Mariánskom misáli slávnosťou venovanou “Márii, Matke čistej lásky”. Krásna láska je, keď je ľudská láska úplne zahalená a preniknutá Božou láskou a stáva sa jej zrkadlom a ona cez ňu presvitá. Je to vtedy, keď sa *eros* a *agapé* zmierujú, keď panenstvo a svadba nie sú dostatočne rozlíšené, keď je intimita sprevádzaná cudnosťou. Je to vtedy, keď plodnosť neprotirečí čistote a čistota podporuje plodnosť, keď dialóg mlčí, pretože je obývaný Božím tajomstvom a ticho nie je prázdne a sterilné, ale stáva sa priestorom pre hlbokú komunikáciu.

Kontemplujúc Máriinu najčistejšiu lásku, Cirkev v nej vidí *najjasnejší znak Božej slávy a jeho múdrosti*. Na ňu význačným spôsobom aplikuje slová, ktoré Starý zákon venuje Judite: “Niet na celej zemi takého stvorenia, ako je krása jej tváre a múdrosť jej slov” (Jdt 11, 21). Pokorná a tichá žiara Máriinej tváre a srdca sa potom, čo osvietila Jozefovu tvár a zohriala jeho srdce, obrátila k ľudskému pokoleniu Božieho Syna, aby bol uznaný za “najkrajšieho medzi ľudskými synmi”, a napokon bola určená Cirkvi, aby prijala podobu “nepoškvrnenej nevesty” (Ef 5, 27), pretože, ako hovorí liturgia: „z najčistejšej Panny Márie si porodila Ženícha Cirkvi, Ježiša Krista, svojho Syna”.

Dozvuk Máriinej krásy je niečo, čím by sa mali všetci kresťania, najmä manželja, neustále živiť a za čo majú byť nekonečne vďační. Je to krása, ktorá je pôvodná, pretože je nepoškvrnená, krása *zdokonalená za vysokú cenu*, pretože je bolestná, a krása, ktorá je *teraz nádherná*, z ktorej môžu manželja čerpať, keď si vezmú Máriu do svojho domu ako “najdrahšiu” (Jn 19, 27). Takto sa vyjadruje Cirkev: “Krásna v počatí, bez každej škvrny hriechu a celá zahalená žiarou jej milosti. Krásna pri panenskom pôrode, v ktorom dala svetu svojho Syna, jas tvojej slávy, nášho brata a Spasiteľa. Krásna v Kristovom utrpení, očistená jeho krvou, ako tichý baránok spojený s obetou najmiernejšieho baránka, zverený novému materskému poslaniu. Krásna vo vzkriesení Pána, s ktorým slávne kraluje a má účasť na jeho triumfe”.

Vo svetle Panny Márie, Matky čistej lásky, sa

pokusme zamyslieť nad delikátnou a nádhernou témou *manželskej čistoty*, ktorej príprava, napriek zvyklostiam našich čias, sa v skutočnosti považuje za samozrejmosť. Áno, pretože krása je zmysluplným prejavom lásky, ale pravá láska nie je ničím menším ako darom seba samého a neexistuje žiadne citové očarenie, alebo ľubostný cit, nech by boli akokoľvek intenzívne, ktorý by mohol pomýšľať na to, aby ho predpokladal alebo pri ňom improvizoval: pravú lásku treba prijať ako dar v radosť a dozrievať v smútku až k odpusteniu. To je tá úžasná schopnosť, ktorá pochádza od Boha, obnoviť dokonca sedemdesiatšedemkrát každý zranený alebo vyčerpaný vzťah.

Tvárou v tvár neporovnateľnej krásy Nepoškvrnenej Panny Márie a vznešenej čistote jej zasnubnej lásky, kresťanskí manželja – ako vysvetľuje Adrienne von Speyr, lekárka a mystička našej doby, najprv manželka a potom zasvätená – “aby mohli žiť dokonale kresťanské manželstvo, nebudú jednoducho ignorovať umŕtvovanie prítomné v sexualite, ale budú sa musieť stále viac učiť chápať ich vo vzťahu ku krížu a vo svetle jeho očisťujúceho ohňa.” V opačnom prípade, ako vidíme, sa páry rozpadajú, manželstvá zlyhávajú a deti trpia.

Manželská a panenská láska

Napriek fádnemu, materskému, ale nie neženskému obrazu Márie a otcovskému, ale nie nemužskému obrazu Jozefa, ktorý bol príliš často naznačovaný, Mária a Jozef prežívali nádherné stretnutie lásky a prežívali intenzívnu túžbu patriť jeden druhému v plnej službe Bohu. Všeobecná citlivosť, poučená dedičným hriechom a všetkými jeho dôsledkami, si inštinktívne myslí, že panenstvo a manželská prirodzenosť sú alternatívami, a je ťažké uveriť, že panenská láska môže byť aj vášnivá. V skutočnosti

Nazaret. Božia rodina.

Božia láska ľudskú lásku nevyháňa, ale naopak, zapalauje, očisťuje a zintenzívňuje. Keď Adrienne píše o Márii a Jozefovi, vysvetľuje, že “otvorenosť jedného voči druhému ako dôsledok ich vzájomného sľubu, nezbavuje lásku k Bohu prvého miesta, ktoré zaujíma a naďalej zaujíma v ich srdciach”.

Jedinečná panenská láska Jozefa a Márie nerobí kompromisy, ale zdokonaľuje ich zasnubnú lásku, pretože sa nijako nesnaží predvídať Božiu vôľu, ktorá je vždy tajomná, aj keď ju poznáme v jej všeobecných črtách. V škole ich manželstva sa chápe, že Božia láska je schopná oslobodiť snúbencov a manželov od unáhlených súdov, alebo hlboko zakorenených predsudkov, od naivných alebo prehnaných očakávaní, od iluzórnych alebo mylných očakávaní. Mária sa vydala za Jozefa, tak úplne zameraného na Božiu vôľu, že – vysvetľuje Adrienne opäť slovami vzácnej hĺbky – si človek myslí, že “nečakala od Jozefa deti. Napriek tomu, v skutočnosti rovnako ako pri sľube panenstva, by musela niečo vopred stanoviť. Mária žije nad rámec tohto rozhodnutia; Rozhodnutie o manželstve pre ňu vôbec nie je rozhodnutím proti panenstvu a rozhodnutie pozemského stavu nie je rozhodnutím proti stavu dokonalosti. Neodráža to ich kompatibilitu. Pozná len jeden cieľ, na ktorý apeluje bez toho, aby sa zastavila, vrátila alebo odchyľila: konať Božiu vôľu vo všetkých veciach a dokonale. Mária, na rozdiel od nás hriešnikov, ani nepomyslí na nezlučiteľnosť medzi panenstvom a svadbou.

Jozefov prípad je iný a každý pár v ňom vidí, že sa odráža a rozhoduje prijať Máriu ako Matku čistej lásky. Hoci bol spravodlivým mužom, stále bol jedným z hriešnikov a bolo pre neho nemožné, aby sa nečudoval, ako zostať panicom a byť spolu ženatý. To by nás však ani v najmenšom nemalo prinútiť myslieť si, že riešením bolo pre neho zúženie alebo zmrazenie srdca: “v zasnúbení zakúsil skutočnú lásku k žene a táto láska k budúcej neveste ho obohatila, ako len láska ženy môže naplniť muža”.

Srdce Márie a Jozefa

Počas svojej pozemskej existencie Mária dosiahla obdivuhodnú syntézu *ženskosti a skromnosti* a Jozef po jej boku sa stal nádherným príkladom *mužnosti a čistoty*. Je zbytočné zdôrazňovať, že dnes tieto kombinácie určite nie sú aktuálnou menou a že v každom prípade, dnes, rovnako ako v minulosti, sú zázrakom milosti, toho tajomného diela zachovania alebo oslobodenia od zla, ktoré Boh koná vo svojich

synoch a dcérach. Áno, pretože existujú mladé ženy, ktoré už vedia ako obnoviť panictvo svojich mužov a sú mladí muži, ktorí už so svojou láskavou trpezlivosťou vedia, ako obnoviť panenskú svojich žien.

V každom prípade ide o pochopenie toho, že panenstvo neuberá z mužovej mužnosti a neuberá nič zo ženskej nehy: nerobí srdce mrzutým, ani ho nezmrazuje, naopak, ako povedal Bossuet, “dáva mu väčšiu plnosť a slobodu”. V skutočnosti, pokiaľ panenská integrita nie je prežívaná sebecky alebo neuroticky, *predurčuje k manželskej láske a prehlbuje ju*: vnášanie citu lásky do božskej sféry totiž neznamená jej zničenie, ale zdokonalenie. Medzi Máriou a Jozefom sa toto všetko udialo jednoduchým a vznešeným spôsobom: “láska muža,” poučuje nás opäť Adrienne, “je modelovaná láskou ženy, ktorá je tichou vychovávateľkou mužného impulzu. Mária vytvorila Jozefovo panictvo, tak ako musela urobiť svojím úsmevom u toľkých mladých mužov, ktorí sa dali na cestu kňazstva. Jej vďačia za to, že sa im podarí s ľahkosťou zachovať na tomto svete tajomstvo mužného panenstva. Ale nevzala im elán, impulz, horlivosť; nezmenšila ich schopnosť dávať a prijímať prejavy nehy. Jozefov pohľad sa zmenil, pretože sa stretol s týmto jej pohľadom; jeho zmysly boli sublimované, pretože boli preniknuté žiarou jedinečného tela na svete.”

Žiaľ, je príliš veľa neviest, ktoré sa spolu s tisíckami iných dôvodov vzdávajú od svojich manželov aj z náboženských dôvodov, vzbudzujú v nich tichý zármutok, alebo tupý odpor (akoby Boh bral ženu, ktorú im dal) a pochopiteľne ich vystavujú mnohým pokušeniam. Pre Máriu, ktorá bola tiež dokonale zasvätená Bohu, to však tak nebolo: **jej úplná orientácia na Boha nezmenšila jej náklonnosť k Jozefovi**, ani panenský spôsob manželstva ju neurobil “oddelenou v dome”. Naopak, jej manželstvo s Jozefom sa stalo základom svadobnej konfigurácie budúcej Cirkvi. Adrienne zachádza až tak ďaleko, že hovorí, že ak “Mária bude sprevádzať Ježiša na kríž, čím sa dotkne najvyššieho bodu svojho zasvätenia, a tam bude dokonalou nevestou, na túto vznešenú úlohu bola pripravená počas svojho pobytu ako nevesta po Jozefovom boku”.

A nemali by sme si myslieť, že Jozefova rezignácia bola prežívaná s podozrivým odporom alebo rezignovaným smútkom, ako sklamanie. Veľký poľský spisovateľ Jan Dobraczynski to vo svojej

krásnej knihe Tieň otca vysvetľuje takto: “Z toho dievčaťa vyžarovala taká čistota, že každá myšlienka na zlo zomrela skôr, ako sa vôbec vytvorila. Koľko jednoduchosti bolo v tomto dievčati. Pocit, že sme boli schopní opäťovať takú veľkú lásku odriekaním, zapálil nadšenie silnejšie ako volanie tela. Mária a Jozef nepotrebovali hovoriť: ich myšlienky sa neustále stretávali.” O čo lepšie by bolo medzi manželmi, keby pochopili, že *sexuálne* spoločenstvo môže byť podporované, ale predovšetkým si vyžaduje hlbšiu duchovnú komunikáciu!

Dialóg a svadobné ticho

Vo svetle jedinečného manželstva medzi Máriou a Jozefom môže mať dohoda o panenstve a svadbe veľmi konkrétny význam pre všetkých manželov, a to je *hľadanie harmónie medzi dialógom a tichom*: láska potrebuje a živí sa oboma. **Ticho je lonom slova, slovo je ovocím ticha.** Ticho bez slova je sterilné, reč bez ticha je táranie. **Autentické ticho je očakávaním pravdy, autentické slovo hovorí pravdu.** Striedanie a spolupatričnosť slov a ticha je hlbokým vyjadrením výmeny lásky medzi mužom a ženou. Muž je prevažne reč, ale zvyčajne spracováva problémy v tichu a je pre neho ťažké vyjadriť svoje pocity a oznámiť ich žene. Žena je zase prevažne ticho ako lono reči, ale zvyčajne čelí ťažkostiam predovšetkým tým, že ich verbalizuje, zveruje sa im a vieme, aké ťažké je pre ňu obsiahnuť výrečnosť. Ako možno pochopiť, v stávke je správna manželská syntax, tá, ktorá vytvára a chráni porozumenie a spoluúčasť: každá žena rada prijíma pravdivé a intenzívne slová od mužov, rovnako ako každý muž hľadá pohostinné telo a usmievavú tvár u žien. Preto pohľad na mlčanie z Nazareta môže byť dobrý pre manželské páry.

Mária a Jozef vo svojom mlčaní poučujú predovšetkým tým, že *sa naivne netvári*li, že *rozumejú* a že *sú pochopení okamžite, vo všetkom a za každú cenu*. Je to typická **túžba žien vysvetľovať samy seba**, vždy s vnútorným presvedčením, že majú pravdu, alebo naopak, že sa mýlia; alebo je to **túžba mužov mať pravdu**, možno bez toho, aby sa vysvetľovali alebo dokonca vedeli, že sa mýlia. Je to boj mužov o pochopenie emocionálnej komunikácie žien a žien o pochopenie racionálnej syntézy mužov. Na druhej strane – a toto je dobrý východiskový bod pre všetkých – *puto medzi Máriou a Jozefom je zahalené tajomstvom a sprevádzané tajomstvom*. Keď Mária “otehotnela mocou Ducha Svätého”, stala sa jej udalosť väčšia ako ona sama. Neexistujú slová, ktoré by to Jozefovi oznámili. Preto sa mu Mária

predstavuje taká, aká je, aj za cenu nepochopenia: prevláda však dôvera v Boha a tiež v Jozefa. Jean Guittou vidí v tomto tichu niečo hrdinské: “Hrdinským aspektom tohto svadobného ticha pred Jozefom bolo vystavenie sa podozrievavosti od toho, koho milovala. Ale konať dobre a nebyť pochopený sú veci, ktoré takmer vždy idú ruka v ruku a pomáhajú nám žiť skrze Boha. Od Márie a Jozefa sa manželia môžu naučiť, že porozumenie je prvým krokom k porozumeniu: “pochopiť” v skutočnosti znamená “objať” a manželia vedia, ako objatie hovorí veľa, ale nevysvetľuje všetko, hovorí viac ako vysvetľuje, snaží sa povedať aj to, čo nedokáže vysvetliť. Ale komunikuje viac ako slová.

Adrienne ide ešte hlbšie. Máriino mlčanie sa nevzťahuje len na mieru Jozefovho chápania, ale aj, a predovšetkým na **nesmiernosť** Božieho daru. *Keď je medzi manželmi v stávke Božie dielo v duši jedného alebo druhého, intimita je odetá do skromnosti.* Sú veci, ktoré sa nedajú povedať, pretože sú nevysloviteľné: “Mária mlčí, pretože zdieľa tajomstvo priamo s Bohom. Chápe, že toto tajomstvo má pre celú Cirkev takú povahu, že sa ho nemôže zbaviť. V tejto chvíli nie je nič, čo by bolo vhodné na to, aby sa to oznámilo Jozefovi.” Preto vysvetľuje: “Kresťanskí manželia chránia tajomstvo, ktoré má každý pred Bohom. Ruka v ruke vstupujú do Cirkvi, ale potom nehovoria o tom, čo každý vyznal. Toto ticho neobmedzuje ani nenarušuje ich intimitu.” Okrem toho “tajomstvo manželov, ktoré má každý z nich pred Bohom, nielenže nemôže narušiť vzájomnú lásku, ale ju môže urobiť plodnejšou, prehĺbiť a zušľachtiť. Ani zďaleka neohrozuje integritu ich oddanosti, ale časom predstavuje najlepšiu záruku stále novej vitality ľudskej lásky.

Roberto Carelli, SDB

POKORNÉ A NAJvyššie stvorenie

Na ceste s Máriou, učiteľkou integrálnej ekológie

7. MÁRIA, DYCH BOŽÍ

Pred prečítaním tohto textu vás pozývam, aby ste sa na chvíľu zastavili, zavreli oči a počúvali svoje dýchanie. Nevieť, či si to niekedy všimnete: bez dýchania nemôžete žiť, ale väčšinu času nášho života si neuvedomujeme, že dýchame.

Všimneme si to, keď existujú zdravotné ťažkosti ako je zima, alebo keď sme v prostredí, kde nie je vzduch, alebo je zlý. Znečistenie ovzdušia je jedným zo škodlivých dôsledkov priemyselného rozvoja. Nedostatok kyslíka je jedným z dôsledkov bezuzdného odlesňovania, ktoré zranilo a naďalej zraňuje čoraz väčšie oblasti našej Zeme. Mnohé choroby, ktoré nás postihujú a vedú k našej smrti, sú spojené s toxickými látkami, ktoré dýchame, paradoxne nielen v rozvinutých podmienkach, ale aj v najchudobnejších krajinách, kde Západ často vylieva svoj odpad všetkého druhu bez akejkoľvek kontroly alebo reálnej možnosti likvidácie.

V posledných rokoch sme však preukázali aj schopnosť zmeniť naše správanie, s cieľom znížiť škodlivé účinky znečistenia: len si spomeňte na "dieru v ozónovej vrstve", ktorá, ako sa zdá, sa opäť uzavrela vďaka spoločnému záväzku medzinárodných vlád znížiť produkciu tých škodlivých plynov, ktoré ju spôsobili. Ak sme uspeli raz, znamená to, že môžeme uspieť znova! Preto je **dôležité stále viac dozrievať v rozlišovaní a slobode, aby bolo možné robiť rozhodnutia, veľké i malé**, ktoré planéta potrebuje, každý podľa svojho sociálneho postavenia a zodpovednosti.

Vzduch je v Písme symbolom Ducha Božieho a slobody a nasledovanie Ducha v slobode si takmer

vždy vyžaduje odvahu rozhodnúť sa proti prúdu. Napríklad Nikodém bol vodcom Židov. To znamená, že bol osobou, ktorá mala sociálne, verejné postavenie, ktoré mu dávalo prestíž a autoritu vo vzťahu k ostatným. Bol tiež farizejom, teda tým, ktorý študoval zákon a zaviazal sa ho dodržiavať. Pre Nikodéma to navyše nebolo len zdanie: skutočne miloval Boha a hľadal ho celým svojím srdcom. Nikodém nie je ten, kto by mal byť spokojný s tým, čo už dosiahol. Práve preto sa cíti priťahovaný k Ježišovi a túži sa s ním stretnúť. Bázeň pred súdom iných ho však núti ísť v noci za Ježišom. Nikodém nie je slobodný človek. Ježiš to chápe a ohlasuje mu oslobodenie, ktoré Duch Svätý dáva tým, ktorí sa ním nechajú viesť. Duch je čistá sloboda, ako vietor, ktorého dych vnímame, ale nedokážeme ovládať smer jeho fúkania. Každý, kto sa krstom znovuzrodí z Ducha, je povolaný podobať sa Duchu. V Liste Galaťanom svätý Pavol dôrazne pripomína veriacim: "Kristus nás oslobodil, aby sme mohli zostať slobodní; Stojte teda pevne a nedovoľte, aby na vás znova bolo položené jarmo otroctva" (Gal 5, 1). V prípade Galaťanov, rovnako ako v prípade Nikodéma, išlo o to, aby spasenie nezáviselo od dodržiavania zákona, ale od lásky. V našom prípade ide o to, aby sme sa naučili rozpoznať, čo nás ťaží a núti opakovať návyky, ktoré nezachraňujú, zatiaľ čo Boh pred nami otvára nové cesty svojej tvorivosti a svojej lásky

Tvárou v tvár ťažkostiam života, tvárou v tvár osobným zlyhaniam, tvárou v tvár ekologickej kríze a utrpeniu toľkých bratov a sestier môžeme mať skúsenosť proroka Ezechiela, ktorému Boh ukazuje rozlohu uschnutých kostí, ktorá predstavuje izraelský ľud, ktorý stratil nádej, že bude zachránený a vyslobodený Bohom (Ezechiel 37). Tvárou v tvár tomuto divadlu sa Boh pýta proroka: "Syn človeka, môžu tieto kosti opäť žiť?" A prorok odpovedá: "Pane Bože, ty vieš." Týmito slovami Ezechiel spoznáva svoju vlastnú slabosť a Božiu moc. Ako stvorenia nemôžeme vytvoriť život zo smrti. Boh to však môže urobiť a chce to urobiť v našich životoch. Žiada od nás len ochotu nechať sa naplniť Duchom. Vďaka Ezechielovej viere môže Boh naplniť proroctvo: "Prorokuj duchu, prorokuj synovi človeka a hlásaj duchu: 'Takto hovorí Pán, Bože: Duchu, príď' zo štyroch vetrov a fúkaj na týchto mŕtvych, aby žili.'

Prorokoval som, ako mi prikázal, a duch vstúpil do nich, ožili a vstali." Tým, že Boh obnovil život v uschnutých kostiach, opakuje gesto stvorenia, keď vdýchol svojho Ducha do nozdier Adama, ktorý bol práve stvorený zo zeme (Gn 2, 7). Preto Nový zákon predstavuje Kristovo zmŕtvychvstanie a vzkriesenie veriacich ako začiatok nového stvorenia: "Ak je teda niekto v Kristovi, je novým stvorením; staré veci sa pominuli, hľa, zrodili sa nové" (2 Kor. 5, 17).

O Márii sa nehovorí, že pri anjelovom zvestovaní, ani predtým ako sa ponáhľala pripojiť k Alžbete, sa zastavila, aby požiadala o dovolenie svojich rodičov alebo Jozefa, ktorého manželkou už bola (Lk. 1, 26-39). Je to neposlušnosť, ktorá je pozorným načúvaním svojmu svedomiu, posvätným miestom v ľudskej bytosti, v ktorom prebýva Boh a v ktorom je možné počuť jeho hlas. Po celý svoj život sa **Mária nechala viesť Duchom**, a preto lietala na krídlach svätosti a robila dobro všetkým, ktorých stretla. V Márii, v jej lone a s Máriou, vďaka jej výchove sa Boží Syn naučil dýchať a slobodne rásť. **Mária bola teda Božím dychom na tejto zemi, priestorom slobody a novosti, ktorý Boh potreboval, aby obnovil stvorenie zvnútra.** V jej lone Duch utkal telo a kosti nového človeka, ktorý nás navždy vykúpil zo smrti. V Magnifikate sa tento dych stáva piesňou, povýšením moci Božej lásky, ktorá zvrháva mocných z ich trónov, pozdvihuje pokorných, uspokojuje hladných a bohatých posielala preč s prázdnyimi rukami.

Hovorí sa o Matke Mazzarellovej, že jedného večera, keď musela dokončiť krajčírsku prácu sa rozhodla zostať a šiť po večernom slovku spolu s niekoľkými sestrami pri sviečkach. Keď matka počula kroky otca Costamagnu – a poznala jeho prísnosť pri dodržiavaní pravidiel – sfúkla sviečku a naznačila sestram, aby boli ticho, kým kňaz neprejde okolo. Zachovávanie samo osebe skrátka nepatrí do saleziánskej charizmy a môžu nastať okolnosti, za ktorých je prestúpenie reguly alebo inovácia reguly jedinou cestou ako byť verní Božiemu volaniu a duchu charizmy. **«Robte slobodne, čo si vyžaduje láska»**, týmito slovami Mária Dominica povzbudila sestry, aby konkrétny prejav lásky postavili nad zákon. Samozrejme, bez pravidiel sa spoločný život v rodine a v spoločnosti stáva nemožným, ale vždy musí byť jasné, že pravidlá slúžia na ochranu života a jeho rozkvet. Vo chvíli, keď pravidlo, zvyk, umŕtvuje ľudí, znamená to, že je čas na reformu. **Je zrejmé, že prvou skutočnosťou, ktorú treba reformovať je vždy naše srdce.** Čím viac sa staneme vnútorne slobodnými, oslobodenými od súdov, predsudkov, obáv, strnulosti, tým viac budeme môcť prispieť k obnove Cirkvi a spoločnosti, ktorú Boh očakáva aj od nás a na ktorú pápež František neustále nalieha.

Linda Pocher, FMA

Video pozvánky na kongres vo Fatime

Saleziánska provincia v Indii-Bangalor (INK) oslávila **Deň saleziánskej rodiny** pri dvoch rôznych príležitostiach: 26. novembra v štáte Karnataka v diele "Don Bosco Ajjanahalli" a 3. decembra v štáte Kerala v diele "Don Bosco Vaduthala". Na oslavách sa celkovo zúčastnilo viac ako 350 členov saleziánskej rodiny, ktorí patrili do rôznych skupín, vrátane Saleziánov dona Bosca (SDB), Dcér Márie Pomocnice (FMA), Saleziánov spolupracovníkov (ASC), členov Združenia Márie Pomocnice (ADMA), Dobrovoľníčok dona Bosca (VDB), Misijných sestier Márie Pomocnice, Sestier katechétiiek Nepoškvrnenej Panny Márie Pomocnice a sestier Márie Pomocnice (SMA). Počas dvoch dní bolo zorganizovaných množstvo aktivít a účastníci

mohli zažiť atmosféru autentického rodinného spoločenstva. Prítomnosť pátra Josého Thomasa Koyickala, predstaveného bangalorskej provincie a pátra Shalbina Kalancheryho Paula, provinciálneho vikára, ešte viac umocnila radosť a zblíženie medzi členmi saleziánskej rodiny.

RODINNÉ SPRÁVY

Video pozvánky na kongres vo Fatime

Pripomíname, že **registrácia na IX. kongres Panny Márie Pomocnice kresťanov, ktorý sa bude konať vo Fatime od 29. augusta do 1. septembra 2024: mariaauxiliadora2024.pt**, je otvorená. Vzhľadom na túto významnú udalosť saleziánskej rodiny organizačný tím pripravil **sériu deviatich videí**, v ktorých pozývajú všetkých k účasti rôzne osobnosti saleziánskeho sveta. **Videa sú k dispozícii na tomto odkaze.**

Mária Pomocnica kresťanov: zo sveta do Fatimy.

V novembri minulého roku až do februára 2024 sa konali stretnutia provinciálnych delegátov a členov zastupujúcich rôzne skupiny saleziánskej rodiny z rôznych regiónov, v ktorých je Kongregácia na celom svete organizovaná.

Tieto stretnutia sú súčasťou animácie svetových delegátov saleziánskej rodiny a majú nasledujúce ciele: **zdieľať a uvažovať o realite saleziánskej rodiny v regióne, prehĺbiť prínos, ktorý je naša charizmatická identita povolaná ponúknuť v meniacom sa svete; podporovať obnovený vzťah medzi saleziánskou rodinou a pastoráciou mládeže; prežívať skúsenosť spoločenstva a spirituality, ktorá posilňuje poslanie a spoločnú formáciu; a špecifikovať kroky smerovania regiónu na základe úvah a osvedčených postupov.**

Chceli sme využiť tieto stretnutia a pozvať všetkých členov saleziánskej rodiny na účasť na IX. medzinárodnom kongrese Panny Márie Pomocnice kresťanov, ktorý sa uskutoční od 29. augusta do 1. septembra 2024 vo Fatime (Portugalsko). Ako konkrétny a symbolický znak bola na každé stretnutie z Baziliky Panny Márie Pomocnice kresťanov vo Valdoccu prinesená malá socha Panny Márie Pomocnice, ktorá bola požehnaná a odovzdaná pri slávení Eucharistie členovi ADMA z každého regiónu s úmyslom, aby Mária mohla spojiť dobrú skupinu členov našej rodiny z regiónu, v ktorom sa nachádza a zároveň mohla viesť púť do Portugalska v toto leto.

ADMA sníva o tom, že týchto sedem malých sôch roztrúsených po celom svete nájde vo Fatime, aby

symbolizovali spoločenstvo, ku ktorému nás Mária pozýva, žiť ako saleziánska rodina zo všetkých kontinentov, členovia jednej univerzálnej Cirkvi, ale tiež v našich miestnych realitách.

“Celá saleziánska rodina je a cíti sa byť mariánskou rodinou, zrodenu z materskej starostlivosti Nepoškvrnenej Pomocnice kresťanov. Všetky skupiny totiž vyjadrujú toto presvedčenie vo svojich vlastných ustanovujúcich textoch,” píše sa v článku 37 Charty charizmatickej identity saleziánskej rodiny dona Bosca. Využime preto tento kongres na to, aby sme svojím životom žili to, čo vyznávame.

Vidíme sa všetci vo Fatime.

Medzinárodný kongres Márie Pomocnice kresťanov 2024 vo Fatime (Portugalsko)

V duchu solidarity a vzájomnej pomoci, ktorou sa chceme vyznačovať, bol v Turíne pri Materskej ADMA zriadený **“Fond solidarity”**, ktorý má pomôcť skupinám, ktoré to najviac potrebujú.

Všetky príspevky je možné poselať buď bankovým prevodom ADMA:

- IBAN IT16 V030 6909 6061 0000 0130 575
- alebo podľa pokynov na nasledujúcom odkaze <https://www.admadonbosco.org>

V prípade akýchkoľvek žiadostí o príspevok alebo potreby podrobnejších informácií môžu vedúci skupín napísať na adresu: adma@admadonbosco.org

Prijatá suma bude rozdelená medzi jednotlivé žiadosti. Pre jednotlivých účastníkov sa príspevky neposkytujú

“Pán miluje radostného darcu”.

**Dám vám
UČITELKU**
IX Kongresu Márie Pomocnice kresťanov

Fatima 29. augusta - 1. septembra 2024

Registrácia otvorená

www.mariaauxiliadora2024.pt

Združenie ADMA v Lisabone: obnovená a živá skupina

Združenie ADMA v Lisabone obnovilo svoju radu začiatkom roku 2023.

V decembri minulého roku sa skupina zhromaždila ako rodina v kostole Panny Márie Pomocnice kresťanov na slávenie Vianoc. Na podujatí bola prítomná celá rada ADMA, vrátane súčasného duchovného animátora o. Artura Pereiru; ako aj 20 spolupracovníkov a traja hostia: dvaja kňazi a predchádzajúci duchovný animátor o. João Chaves.

Lisabonská skupina ADMA je veľmi **aktívna skupina**, ktorá sa skladá zo šiestich členov a 44 spolupracovníkov, pričom združenie sa stretáva každý mesiac, v sobotu najbližšie k 24., aby oživilo skupinu a zvýšilo jednotu medzi všetkými.

Navrhované témy stretnutia sú volené tak, aby boli zaujímavé pre všetkých. Súčasťou stretnutí je vzájomné zdieľanie. Mesačné stretnutia tiež

viedli k neustálemu zhromažďovaniu finančných prostriedkov, ktoré sa mali venovať Nadácii pápežského práva **“Aid to the Church in Need”** (ACN).

MYSEL MODLITIEB NA TENTO MESIAC

Chceme sa pripojiť k modlitbám všetkých skupín ADMA na celom svete na osobitný úmysel.

Tento mesiac **sa budeme modliť za nových mučeníkov.**

Modlime sa, aby tí, ktorí v rôznych častiach sveta riskujú svoj život pre evanjelium, nakazili Cirkev svojou odvahou a misionárskym elánom.

PROSÍME VŠETKÝCH, ABY NÁM ZASLALI ČLÁNOK, FOTO ZO STRETNUTIA FORMÁCIE, PRIPOMIENKY 24. MÁRIJ POMOCI KREŠŤANOV, VYKONÁVANEJ DOBROVOLNÍCKU ČINNOSŤ. Článok (formát .doc, max. 1200 znakov bez medzier) a maximálne 2 fotografie (digitálny formát .jpg a šírka najmenej 1000 px) s názvom a/alebo stručným popisom je potrebné zaslať na adresu adma@admadonbosco.org. V predmete e-mailu „Rodinné udalosti“ a v texte je potrebné uviesť údaje o autorovi (meno, priezvisko, miesto výstrelu, príslušnosť Adma, mesto, krajina).

Odoslaním automaticky oprávňujete Adma na spracovanie, publikovanie, aj čiastočné, a zverejnenie článku a fotografií v akejkoľvek forme. Obrázky môžu byť podľa uváženia redakcie zverejnené na webovej stránke www.admadonbosco.org, a/alebo na iných webových stránkach Adma spolu s popisom.